

Сьогодні ми тут стоїмо від імені наших батьків, дідусів і бабусь, прабаб'яків, наших родин, які саме тут мешкали на протязі 600 років. Чи не переповнюються Ваші серця радістю від цього?

Це дійсно велична будівля, побудована нашими прабаб'яками близько 150 років тому. Це була синагога і центр громади, яка служила їм у повсякденному житті. В приміщенні Талмуд Тора, яка знаходилась поруч, діти у віці 3-х років навчались читати і писати. Тут хлопчики досягали свого повноліття: стоячи на бімі, вони читали Тору під час церемонії Бар Міцва. Молоді і сповнені радості пари проголошували свої шлюбні обітниці. А ті, кого вразили труднощі, біди, печаль і скорботи шукали ради, втіхи і підтримки в цих стінах. Наші батька збудували це місце, як центр життя і надії.

Сьогодні це символ духа єврейської громади, де не всі були особливо релігійними людьми. Більшість з них були звичайними людьми, які намагалися прожити своє життя, виконуючи все, що від них залежало. Ці люди підтримували традиції, виховували дітей так, щоб вони були гідними людьми. Ті, хто тут молився, або приходили сюди за ради певних подій, були великодушними людьми. Деякі були особливо обдаровані, і зробили фантастичний вклад як у життя цього міста, так і по за його межами. Одним з таких був Бруно Шульц, який зачаровував своїми оповіданнями і ілюстраціями. Молодий Маурицій Готтліб з його видатними картинами, а саме картина з зображенням цієї синагоги. Таким був і його брат, і інший художник Ефраїм Ліліан, і піаніст Ігнацій Тігерман, і багато багато інших. Інших, які зробили унікальний внесок у розвиток цього міста і внесок в економічний розвиток міста Борислава як засновники нафтової промисловості Галичини, а пізніше, як професійні

трудівники і інноватори. Але головне - це були пристойні люди, які намагалися жити гідно.

Потів був Холокост. На протязі 3 коротких років, нациська агресія знищила 97 % процвітаючої єврейської громади. Ми сини і доньки тих виживших 600 євреїв, які належали до 17 000 євреїв Дрогобича і 14 000 Борислава, ми сумуємо за ними.

Чи ми радіємо тут, святкуючи відродження цієї будівлі, яка колись була центром традицій і їхнього життя?

Ми відчуваємо біль за тих 97 % людей, наших родин, яких знищено внаслідок фанатизму, расизму і нетерпимості. Нам боляче, тому що ми всі знаємо, що то були люди, яких виділили інші люди тільки за те, що вони були ІНШИМИ людьми.

Як людські істоти, ми відчуваємо величезне благоговіння і відповідальність за майбутнє наших дітей і наступних поколінь. Чи можемо ми щось зробити для їхнього життя і щастя? Можливо.

Сьогодні ми дивимось на ці прекрасні стіни, які навколо нас. Їх відродили люди, які дивилися на трагедію минулого очима сподівання на ліпше майбутнє. Це такі люди, як наш дорогий, покійний вже Альфред Шраер, завдяки якому ми ніколи не забуваємо то болюче минуле, який безперервно намагався переконати інших відродити руїни цієї синагоги. Це такі люди, які прийняли виклик, але вважали за краще не називати себе, працюючи за лаштунками, постійно і завзято підтримуючи цей проект і втілюючи його в життя. Це такі люди, які сьогодні тут присутні, як пан Йосип Карпін, його попередники, його команда і його прихильники, які відповідали за організацію і нагляд повсякденної

роботи, вперто долаючи незліченні проблеми і невдачі, досягнувши кінцевого результату, який ми бачимо зараз.

Чи можуть ці величні стіни зробити внесок у життя і щасливу долю наших дітей і наступного покоління? Можливо так. Це все в наших руках. Для всіх.

Хай ця велична будівля служить як конкретний приклад тому, як болюча історія може обернутися в джерело надії. Нехай ці стіни буде наповнено просвітою і культурними подіями, метою яких буде відкритість, толерантність і злагода. Нехай ця надія і ця прекрасна будівля ніколи знову не перетвориться на руїни.

Все тепер залежить від нас. Давайте працювати над цим разом. З надією в життя.